

Desivá zmes závisti, podvodu a vraždy

ZÁTIŠIE

EDWIN HILL

IKAR

EDWIN HILL

ZÁTÍŠIE

Preložil Róbert Hrebíček

IKAR

Edwin Hill
LITTLE COMFORT

Copyright © 2018 by Edwin Hill
All rights reserved.
Translation © 2019 by Róbert Hrebíček
Jacket photo © Amanda Haselock
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Little Comfort (Kensington Books,
New York 2018) preložil Róbert Hrebíček.
Redigovala Ľubica Janeva.
Obálku podľa originálneho návrhu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2019
ako svoju 1455. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6655-1

*Venujem Betty a Jackovi,
navždy vás budem ľúbiť.*

POĎAKOVANIE

Každý, kto napísal román, najmä prvý, vie, že ak má dielo uzrieť svetlo sveta, spisovateľovi musia dať šancu mnohí. Počas môjho života to so mnou skúsilo hodne ľudí. Na to, aby som ich spomenul na tomto mieste, ich bolo priveľa, preto uvádzam aspoň niekoľkých.

Rhonde Bollingerovej, Ellen Gandtovej a Jonelle Calonovej ďakujem, že v notorickom tulákovi uvideli čosi osobité a priviedli ma ku kariére, ktorá mi zmenila život. Vďaka patrí aj Carolyn Merrillovej za to, že ma naučila robiť ťažké rozhodnutia. Joan Feinbergovej a Denise Wydrovej som vďačný za poznanie, že kvalita a venovanie pozornosti detailom tromfnú všetko ostatné. Simonovi Allenovi, Susan Winslowovej, Kenovi Michaelsovi a Johnovi Sargentovi ďakujem, že ma vzali na miesta, o ktorých som si nikdy nemyslel, že by som ich navštívil.

Rád by som vyjadril vďaku aj všetkým čitateľom predbežného vydania, ktorí zariskovali, pustili sa do čítania nedorobku a zachránili ma pred samým sebou: Kate Florovej, Philomene Feighanovej, Mary Finchovej, Mikovi Harvkeymu, Marthe Kosterovej, Patricii Mulcahyovej, Stephenovi Paroliniemu (Románovému doktorovi), Anne Shaughnessyovej a Ellen Thibaultovej.

Katherine Batesovej a jej vernému asistentovi NBS ďakujem za odborné rady v súvislosti so sociálnymi médiami. Skutoč-

ná Sam Blainová (a vaši „komplici“ Nancy a Kate), kiezby ste každý deň chytali zajaca za chvost. Thomasovi Bollingerovi patrí vďaka za bezkonkurenčné zručnosti pri manipulácii s fotoaparátom.

Ďakujem aj svojim rodičom, lebo v súvislosti so mnou riskovali od prvého dňa a nikdy sa nevzdali, ako aj Christine a Chester, ktoré ma naďalej povzbudzujú. Rád by som vyjadril vďaka aj všetkým Rowellovcem a Hillovcom, Starrovcom za to, že ma privítali v rodinnom kruhu, a Edith Ann, ktorá moje prvé koncepty naďalej zbožňuje až natoľko, že ich žerie.

Knihu *Zátisie* by si možno nikto nevšimol, keby to so mnou neskúsil môj fantastický agent Robert Guinsler, keď som sa s ním pustil do reči na konferencii The Muse and The Marketplace v Bostone. Robert so mnou zostal dosť dlho a našiel mi výnimočného redaktora Johna Scognamiglia a tím v Kensingtone: Steva Zachariusa, Lynn Cullyovú, Vidu Engstrandovú, Loua Malcangiho, Tracy Marxovú, Robina Cooka a všetkých ostatných v zákulisí. Nemohol by som si želať lepších vydavateľský kolektív.

Ďakujem aj partnerovi Michaelovi, ktorý v súvislosti so mnou značne zariskoval už pred mnohými rokmi. Ani raz ma nevysmial, keď som mu povedal, že chcem byť spisovateľ, a potom som sa počas troch rokov takmer každý víkend ztvoril, aby som mu to dokázal. Čítal moje nezmysly, opravoval stovky preklepov a pomáhal mi sústrediť sa na to, aby som príbeh doviedol do najväčšej dokonalosti.

Napokon sa chcem poďakovať aj vám, milí čitatelia, ktorí ste dali šancu autorovi prvotiny. Slovanmi nemožno vyjadríť, ako veľmi si to cením. Ďakujem vám.

Zostaňte v kontakte na stránke edwin-hill.com.

PRVÁ ČASŤ

1. KAPITOLA

Hester Thursbyová túžila po jedinom: dni, ktorý by mala iba pre seba. Mal nastať práve dnes – aj keby počas neho vypustila dušu. Detský monitor nechala na nočnom stolíku vedľa chrápajúceho nemanžela Morgana a s Waffles na vôdzke vyklzla z domu. Dobre, možno nazrela do Katinej spálne, aby sa uistila, že jej trojročná neter je ešte vždy nažive. Zrejme sa prikradla k manželskej posteli, kde dievčatko spalo chránené bariérou z plyšových zvieratiek. A zjavne ju prevalcovala vlna úľavy, keď si Kate pästičkou pretrela nos a prevalila sa. Kate u nich bývala od septembra a bez ohľadu na to, ako veľmi Hester túžila, aby jej dieťa neobmedzovalo slobodu, ešte sa nenaučila dvadsaťštyri hodín denne starať o inú ľudskú bytosť. „Vymýšľame to za pochodu, dievčatko,“ zašepkala a pobožkala Kate na čelo.

Vonku boli ticho a tma, aké možno zažiť iba za mrazivého decembrového rána. Dnes mal na Kate dávať pozor Morgan a Hester tak získala prvú voľnú chvíľu za takmer tri mesiace. Psa vzala priamo do 11. bloku na Union Square v Somerville. Objednala si tam najväčšiu možnú šálku kávy a koláčik, o ktorý sa chcela podeliť s basetom. Ku káve pridala smotanú a sedem vreciek cukru. V parku pustila Waffles z vôdzky, aby si zabehala s ďalšími psami, a začala si plánovať deň. Možno sa vyberie do kina Brattle Theater na sériu filmov Georgea Ro-

mera, prejde po uliciach Cambridgea alebo bude piť dovtedy, kým sa neochlástá. Asi skombinuje všetky tri možnosti.

„Si mimo.“

Hester zdvihla zrak k Prachi, majiteľke chrta O'Keefa, ktorá sa nad ňou týčila. (Vyššie ako Hester však boli už aj niektoré desaťročné deti.) Ako vždy, aj tentoraz Prachi, spoločníčka vo firme zaoberajúcej sa firemným právom, vyzerala uvoľnená. Mala kakaovohnedú pokožku a oddychnuté oči, príznaky pre bezdetné ženy.

„Iba snívam s otvorenými očami,“ namietla Hester.

„Včera večer si nám chýbala,“ podotkla Prachi.

Prachi a jej spoločníčka Jane každý rok začiatkom zimy usporiadali večierok, na ktorom sa hostia nahrnuli do všetkých izieb a v ovzduší sa vznášala vôňa karí, nie klinčekov. Bola to akcia, na ktorú sa Hester tešila, no začala sa až o ôsmej, čiže o deviatej, teda dávno potom, čo Kate išla spať.

„Nájsť aupairku v piatok v decembri je takmer nemožné,“ poznamenala Hester. „Kto to mal vedieť?“

„Zlatko, môžeš vyraziť do mesta,“ pripomenula jej Prachi. „Nie si mŕtva. Kate ľúbime všetci.“

„Učím sa za pochodu. Zdá sa, že príručka, ako vychovávať cudzie dieťa, neexistuje.“

„Ozvala sa Daphne?“

„Nula bodov,“ odvetila Hester.

Daphne bola Katina matka a Morganova sestra – dvojča. Okrem toho sa stala najlepšou priateľkou Hester. Tá ju spoznala ešte na vysokej škole, oveľa skôr, ako jej Daphne predstavila Morgana. Tri mesiace predtým, v septembri, Daphne odišla z mesta. Hester a Morgan vtedy práve večerali s Prachi a Jane. Všetci štyria sa vrátili domov opití a ešte si chceli dať pohárik na dobrú noc. Vedľa spiacej Kate však našli odkaz. Daphne paličkovým písmom načarbala: Vrátim sa o hodinu. Prinajhoršom.

Odvtedy sa im neozvala.

Hester to neprekvapilo. Daphne mala vo zvyku zmiznúť na dlhý čas a potom sa bez ohlásenia ukázať, akoby iba na hodinu odbehla do fitnesscentra, no o priateľku sa trápila. To, že u nej nechala dcéru, situáciu, mierne povedané, sťažovalo. Vlastné deti úmyselne nemala.

Privolala Waffles. Ako zvyčajne, aj tentoraz baset objavil čosi aromatické a neunúval sa poslúchnuť. „Mala by som zistiť, do čoho sa zaplietla,“ povedala Prachi. „Ozvem sa zajtra.“

Doma Hester začula, že Kate vyriekla obľúbené slovo nie, ktoré už istý čas používala. Dvere otvorila včas, takže zbadala, ako sa po kuchynskej dlážke kľže plastová miska s cereáliami Cheerios. Morgan práve telefonoval, červené vlasy mu od rána stáli dupkom. Bol šarmantný a vlúdny, mal splývajúce pehy a zelené oči, rovnaké ako sestra. Chodieval do fitnesscentra, no nie z presvedčenia. Podal jej horúcu misku s ovsenou kašou a pohybom pier naznačil „prosím“. Odkedy sa do domu našťahovala Kate, dokazoval, že pri starostlivosti o deti žalostne zlyháva. Na raňajky jej dal pomarančovú limonádu a dovolil jej divoko pobehovať v parku, kým nariekal do mobilu. Vždy keď sa Hester pokúsila nadhodiť tému Daphne a preberať, čo sa s nimi práve deje, správal sa, akoby bolo normálne, ak rodič nechá v byte trojročné dieťa a odíde z mesta. Morgan a Daphne však na seba vždy dávali pozor bez ohľadu na to, ako konali. Boli dvojčatá v každom smere.

Hester pustila vôdzku, aby Waffles „upratala“ väčšinu cereálií. Potom z detskej stoličky zdvihla Kate, ktorá kričala: „Kate neznášať Cheerios!“ V niektoré dni však jedla iba tieto cereálie. Hester ju naháňala po obývačke, okolo jedálenského stola, do Morganovej pracovne, hore schodmi, po každej spálni a dolu schodiskom. Napokon ju chytila, zdvihla, štekli-la, popruhmi pripútala k stoličke a nasypala jej za ďalšiu misku cereálií. Kate ich zjedla, akoby ju nik nenasýtil už týždeň.

„Nikdy,“ ozvala sa Hester a postrapatila Kate kučeravé vlás-
ky, „jakživ nepochopím logiku trojročných. Ani za milión rokov.“

Morgan položil telefón. „Volali z veterinárnej pohotovosti
na Porter Square.“

Hoci Morgan mal vlastnú zverolekársku prax, keď sa k nim
pristáhovala Kate – a začali prichádzať účty za škôlku –, voľ-
né zmeny bral vždy, keď to bolo možné.

„Na poslednú chvíľu kohosi potrebujú.“

Hester sa usmiala na Kate a zakývala Morganovi na druhý
koniec bytu. „Nevymýšľaš si?“ zašepkala.

Morgan sa zazubil spôsobom, ktorým si obyčajne vyslúžil
to, po čom túžil. Hester však pred sebou videla iba zúrivosť,
ktorá nahradila deň, čo chcela mať len pre seba.

„Prepáčte, pani,“ povedal Morgan.

Jej menšia časť, tá, ktorá vedela, že potrebujú peniaze, to
chápala. Tá väčšia by však najradšej zvrieskla. Okrem toho ne-
znášala, keď jej hovoril pani. „Dlhuješ mi,“ vyhlásila. „Veľa.“

Morgan ju pobožkal na líce, obliekol si kabát a zapískal na
Waffles, aby šla s ním. Po chvíli Hester začula, ako na pikape
cúva po príjazdovej ceste. „Dnes zostávaš so mnou, dieťaťko,“
oznámila. Kate však v tej chvíli zaujímal iba plyšový Opičiak.
Robila ním tanečné pohyby v lone a drmolila: „Opičiak stošty-
ridsať hlúpych nohavíc je banány.“ Znelo to však skôr ako „Ofi-
cak toirisať lúpych noaví je panamy“. Hester nemohla uveriť,
že rozumie tomu, čo dieťa vraví. Bol to tajný jazyk, ktorým roz-
právali iba ona, Kate a Opičiak. Pravdupovediac, prekvapovalo
ju, že sa čokoľvek z toho vôbec odohráva, no dialo sa to.

Sedela za kuchynskou linkou a prstom ťukala po žulovom
povrchu. Čakal ju dlhý a neusporiadaný deň. Jedna z matiek
v škôlke včera požiadala o stretnutie, na ktorom by sa hrali
deti. Hester odpovedala vyhýbavo, nebola schopná zaviazat'
sa. Ešte stále uvažovala nad tým, či Daphne v ktoromkoľvek
okamihu ležérne neprejde dverami a situácia sa nevráti do

normálneho stavu. Čo však vôbec možno označiť za normálne? Na displeji telefónu zobrazila program kina Brattle Theater a zamyslela sa, či by Kate presedela *Noc živých mŕtvol* bez toho, aby sa priveľmi vydesila.

Ako rodička naozaj nestála za nič.

Zazvonil telefón. Hester nepoznala číslo s newhampshirskou predvoľbou, no aj tak zdvihla.

„Dopočula som sa, že vyhľadávate ľudí,“ ozval sa ženský hlas. „Diskrétné.“

Hester robievala bokovky – pátrala po náhodných neznámych osobách. Začala s tým pred vyše pätnástimi rokmi, keď pracovala na magisterskom titule v oblasti knihovníctva. V tom čase knižnica disponovala informáciami, ktoré neboli bežným ľuďom dostupné, a Hester sa podarilo dať dokopy najrozličnejšie typy osôb od dávných známostí zo školských plesov až po biologických rodičov a ich deti. Nástroje potrebné na nájdenie stratených kontaktov väčšine ľudí napokon poskytol web a Hester predpokladala, že jej podnikanie sa skončí rovnako ako obchody s videokazetami na rohoch ulíc. Ukázalo sa však, že ešte existujú ľudia, ktorí uprednostňujú nenápadný život mimo systému, vyhýbajú sa spoločnosti a držia sa bokom od techniky.

Nedojedené ovsené vločky hodila do drviča odpadkov. „Viem byť diskrétna,“ potvrdila. Vždy keď dostala jednu z takýchto požiadaviek, započúvala sa do tónu hlasu na druhom konci linky. Bolo prekvapujúce, koľko ľudí v zopár vetách zbavených telesnosti dalo najavo šialenosť.

„Dnes som v meste,“ pokračovala žena. „Môžeme sa stretnúť?“

„Ako sa voláte?“

„Lila Blainová.“

„Koho hľadáte?“

„Brata Sama. Je nezvestný už dvanásť rokov.“

„Ružový pudel!“ zvolala Kate. Ona i Hester sedeli v autobuse smerujúcom z Union Square do Cambridgea a zhovárali sa o tom, čo na sviatky prinesie Santa Claus. Ráno sa korčuľovali a popoludní zašli do Bostonského akvária, kde sa Hester dopustila začiatocníckej rodičovskej chyby a prezradila Kate, že žraloky jedia ľudí. Kate pritlačila ruku ku sklu, a keď popri nej jeden preplával, zvrieskla a odtiahla ju. „Žralok ješť ľudí!“ vykrikla.

„Nepovedz to strýkovi Morganovi,“ požiadala ju Hester. „Dostaneš ma do šlamastiky.“

Práve smerovali k Harvard Square, aby sa stretli s Lilou Blainovou.

„Myslíš pudla s ružovými šatami alebo ružovou srstou?“ spýtala sa Hester. Kate kopla do sedadla vpredu a vykrikla štyri krátke prenikavé slabiky: „RUŽOVÁ SRŠŤ!“

„Vnútorň hlas,“ odpovedala Hester.

Naozaj jej tie slová vyšli z úst? Aké veci to v týchto dňoch vravela v mene priateľstva! S Daphne sa stretla takmer pred dvadsiatimi rokmi na Wellesleyi, kde v rámci týždňa bezpečnosti žien vyučovala sebaobranu. Počas prvého dňa kurzu pred tuctom iných žien kolenom pritlačila Hester k dlážke a skríkla: „Na veľkosti nezáleží. Bojujte!“

Daphne bola skvelá hráčka pozemného hokeja, oveľa mohutnejšia a silnejšia ako Hester. Tá ju však napriek tomu kopla. Vrtela sa, skrúcala – alebo sa o to aspoň pokúšala. Začula, ako sa jedna z prítomných žien chichoce, no väčšina ju povzbudzovala.

„Vydržte!“ zvolala Daphne. „Využite svoje prednosti. Buďte inteligentná. Myslite iba na jediné: ako prežiť.“

Hester sa uvoľnila. Akoby sa scvrkla, vtiahla do seba. Pociťala, že tlak, ktorý vyvíjalo Daphnino koleno, trochu povolil. Vykručila sa. Zboku prudko vystrčila lakeť. Uvedomila si prasknutie, chrupnutie a potom čosi husté a teplé. Daphne

sa tackala dozadu, rukami si zakrývala tvár a zo zlomeného nosa jej tiekla krv.

„Veľmi ma to mrzí,“ ospravedlnila sa Hester.

„Mrzí?“ spýtala sa Daphne. „Doriti s tým! Takto zostanete nažive!“

Daphne si zvykla bojovať. Za čokoľvek a za všetko. Ona a Morgan pochádzali z rodiny s desiatimi deťmi. Vyrastali vo štvrti South Boston, kde podľa svedectiev vládol nedostatok všetkého s výnimkou mŕtvol. Dávali však na seba pozor spôsobmi, ktoré Hester, čo sa celý život starala sama o seba, nedokázala pochopiť. Obaja uspeli vďaka vlastnej vynaliezavosti. Daphne sa dostala na Wellesley, lebo jej v súvislosti s pozemným hokejom udelili štipendium. Morgan chodil na UMass. Keď sa s ňou Hester zoznámila na vysokej škole, Daphne už bola sexica v koženom oblečení, ktorá citovala Adrienne Richovú a rádio NPR pokladala za priveľmi konzervatívne. Väčšinu sobotných večerov stiahla Hester, aby sa v dodávke s matracmi určenými na sexovanie odviezla na žúr vysokoškolského bratstva, a vzápätí sa vytratila smerom k spálňam na poschodí.

Po promócií si Daphne a Hester prenajali byt v Alstone. Vtedy sa Hester zoznámila s Morganom. Rovnako ako Hester, aj Morgan ľúbil sestru viac ako kohokoľvek iného. Ignoroval, že rýchlo strieda zamestnania a vždy odchádza za mimoriadne nevýhodných podmienok. Obaja vyrukovali s výhovorkami, prečo Daphne chodíeva s nebezpečnými partnermi a prečo sa jej experimentovanie s drogami vymklo z rúk. Potom však prišla na svet Kate a mnohé sa zmenilo. Dynamika ich vzťahu, priority, Hesterine názory – všetko sa transformovalo aj ďalej. Hester mala podozrenie, že tieto alterácie – a celé napätie, ktoré s nimi súviselo – sa ešte iba začali.

Autobus vošiel na Harvard Square. Hester pracovala ako knihovníčka vo Widenerovej knižnici Harvardovej univerzity, no v septembri, keď u nich začala bývať Kate, si vzala dovolenku. Počas jarného semestra sa mala vrátiť do práce a istá jej časť sa nemohla dočkať zavedeného postupu. Teraz však chytila Kate za ruku a spoločne sa náhlili chladným námestím Winthrop Square do Grendelovej nory, bohémskej krčmy sídliacej niekoľko blokov od autobusovej zastávky. Hester sa posadila za stôl s jasným výhľadom na dvere, vytiahla maľovanú hračku My Little Pony a škatuľku pasteliek.

„Teta Hester sa o chvíľu stretne s priateľkou,“ povedala Kate. „Vydržíš byť ticho, kým sa budeme rozprávať?“

„Kate ticho!“ zvolalo dievča hlasom, ktorý tak vôbec neznel.

Pri stole zastala veľmi mladá a výrazne potetovaná čašníčka. „Pivo Sam Adams,“ objednala Hester a rozopínala kabát Kate.

„Občiansky?“ zareagovala čašníčka.

Hester posunula na druhý koniec stola vodičský preukaz.

„Je pravý? Vyzeráte na dvanásť.“

Hester merala stoštyridsaťsedem centimetrov a k trpasličiemu vzrastu jej chýbal naozaj iba kúsok. Vážila štyridsať kilogramov a mala čierne vlasy, alabastrovú pleť a hlas človeka, ktorý denne vyfajčí dva balíčky. Nejednen protivný neznámy jej povedal, že vyzerá ako porcelánová bábika, ale ona sa už dávno naučila kompenzovať malú výšku sebavedomím, dokonca aj vtedy, keď ho musela predstierať. Morgan jej často vravieval, že nič nie je také sexi, ako keď žena prevezme vedenie.

„Koľko rokov má teta Hester?“ spýtala sa dievčatka.

„Tridsaťšesť.“

„Stačí?“

Čašníčka prikývla. „Čo chce?“

„Pomarančový limonádu,“ odvetila Kate.

Žena naklonila hlavu nabok a čakala na potvrdenie.

„Nedáš si radšej jablkový džús?“ spýtala sa Hester. Pripravovala sa na záchvat hnevu, no dievčatko sa akoby zázrakom uspokojilo s maľovankou a ružovou pastelkou. Hester využila chvíľu ticha, zapla tablet a prečítala si, čo zatiaľ zistila o Lile Blainovej. Po krátkom pátraní na jej facebookovej stránke si potvrdila, že Lila si cení súkromie. Nemala účet na linkedine, no Hester sa podarilo vypátrať, že má tridsaťpäť rokov a žije v Holderness v štáte New Hampshire, v enkláve novoanglickej elity z radov beloškých anglosaských protestantov. Jedinnú zmienku o nej na internete našla v súvislosti so žiadosťou, s ktorou sa obrátila na mesto, aby zmenilo podmienky zverenstva týkajúceho sa akejsi nehnuteľnosti na brehu jazera. Hester si celý deň predstavovala ženu od hlavy po päty oblečenú v odevoch značky Patagonia, niekoho, kto lyžuje, chodíva na túry a zabáva priateľov na motorovom člne Chris Craft, ktorý s láskou udržiava. Presne o piatej sa otvorili dvere a do krčmy vošla žena, ktorá takmer zodpovedala opisu – s výnimkou majetku. Mala na sebe tmavomodrú teplú vetrovku, pýšila sa praktickým vrkočom z gaštanovhnedých vlasov, ktorý jej padal na chrbát, a jej zdravá telesná konštrukcia a pleť prezrádzali, že pracuje vonku. Zároveň však nevyzerala ako človek, ktorý znesie veľa.

„Lila?“ spýtala sa Hester.

„Ste Hester Thursbyová?“

„Osobne.“

Lila položila ruky na stoličku a prezrela si scenériu pred sebou – drobné žieňa a trojročné dievčatko oblečené výlučne v ružovom. Hester si mohla iba predstavovať, aké myšlienky jej víria v hlave. „Určite máte za sebou dlhú jazdu,“ poznamenala. „Dajte si niečo na pitie.“

Kate si vyložila na stôl ružový gumák. „Teta Hester mať rada moje čižmy?“ spýtala sa.

„Zbožňujem ich,“ odvetila Hester.

„Nespomenuli ste, že vezmete so sebou dieťa,“ podotkla Lila.

„V tejto oblasti som nováčik,“ priznala Hester. „Neraz zabúdam, že ma všade sprevádza. Niekedy s nami chodíva aj pes. Ako som vám dnes povedala telefonicky, nie je to záväzné. Ak sa rozhodnete, že si radšej najmete niekoho iného, vytratím sa.“

Lila pokrčila plecami a privolala čašníčku, aby si objednala čaj. S námahou si vyzliekla kabát a zhovárala sa s Hester, kým žena nepoložila na stôl čajník. Pri nalievaní a kým si pridávala cukor sa jej triasla ruka. Napokon vyhrkla: „Očakávala som niekoho...“

„Vyššieho?“ prehodila Hester.

„A...“

„Drsnejšieho?“

„Aj to.“

Hester bola zvyknutá zmierňovať pochybnosti klientov a dávala si pozor na každého, kto sa aspoň trochu nezdráhal najať si ju. „Nenosievam zbraň a neviem sa dobre biť, no pokiaľ ide o nachádzanie osôb, môžem sa pochváliť skvelými výsledkami z minulosti. Ak vám to pomôže, pracovala som s množstvom ľudí, ktorí niekoho stratili. Raz si ma najal istý pár, lebo prišiel o jednu z dospelých dcér. Bola siedma z trinástich a jednoducho na ňu na chvíľu zabudli. Ukázalo sa, že sa presťahovala do susedného mesta. S hľadaním brata vám môžem pomôcť. Ak po tom túžite.“

Lila sa poškriabala na ukazováku, akoby trpela ekzémom. „Čo potrebujete vedieť?“

Hester otvorila manilový obal. „Začnime od základov. Ako sa volá brat?“

„Netuším, pod akým menom vystupuje teraz.“

Dobre, to by mohlo byť zaujímavé. „Adoptovali ho? Riešila som množstvo takých prípadov. Niekedy bývajú veľmi ľahké.“